

Número 111- Gener de 2021

CELH COMUNICA

Editorial

L'any 2020 ha estat el del centenari de la segregació de gairebé la meitat del nostre terme municipal. Barcelona es va annexionar bona part de la nostra Marina per fer un port franc. Va ser un episodi més, un dels més greus, de la suburbialització que portem moltes dècades patint.

També ha estat el del fre al PDU Gran Via-Llobregat, una nova expressió de la subordinació que pateix el nostre municipi als interessos aliens. I també ha estat l'any més càlid i el del temporal Glòria. El 2021 ha començat amb Filomena.

La pregunta que ens fem és, què més ha de passar perquè aturem la bogeria constructiva i regenerem el nostre espai amb zones naturals i agrícoles? L'emergència climàtica i el "peak oil" han arribat, encara que tanquem els ulls hi són. La pandèmia ha afegit arguments a la necessitat de reduir la densitat de població o, com a mínim, no augmentar-la. El desenvolupament o serà sostenible, o no serà.

Notícies i activitats destacades

El metro arriba a l'Hospitalet

Malgrat estar passant uns moments complexos i difícils, el CELH ha continuat treballant en la recuperació de la història de la ciutat.

Darrerament i després de força gestions hem... [Llegir-ne més](#)

Mantenim l'horari restringit

Com que la La situació de pandèmia continua, considrem que cal mantenir l'horari restringit que ja vam posar en marxa abans de nadal (dimarts i dimecres de 16 a 20 hores). És per aquest motiu que...

[Llegir-ne més](#)

Llegeix totes les notícies

Consulta tota l'agenda

L'article del mes/ Francisco Javier Rodríguez Baena

Els quisocos: el dany col-lateral de la crisi del paper

Foto moment de la retirada del quiosc de l'avinguda Fabregada amb Enric Prat de la Riba/FJR

Passejant els primers dies de l'any pel barri de Sant Josep amb el pare -80 anys i veí de la ciutat des del 1963-, vam notar que hi havia alguna cosa que fallava. O millor dit, alguna cosa que hi faltava. Aturats en el semàfor d'Enric Prat de la Riba amb avinguda Fabregada vam comprovar, astorats, que hi havia un buit considerable a la vorera del davant. I en una ciutat com la nostra, a on cada racó és susceptible d'acollir una promoció de pisos d'obra nova amb piscina i garatge, veure un espai lliure és tot un luxe.

La peça que faltava en aquest paisatge hospitalenc era el quiosc que, des de feia dècades, havia ocupat una cantonada dels pisos de la Pegaso. El mateix quiosc al qual havíem anat moltes generacions a comprar-nos el nostre primer àlbum de cromos, el PC Fútbol de torn o aquella revista que aquell quiosquer, i cap altre, venia a tot el barri. Poc importava que al Centre, o a Santa Eulàlia, n'hi hagués un altre que també la tenia. Els viatges a aquells altres quioscos

'Ilunyans' solien ser aventures dominicals a la recerca d'uns sobres de cromos o del diari que s'havia esgotat al teu barri. "*Este kiosko llevaba aquí desde que me vine a vivir aquí*", va exclamar el pare en deixar enrere el diminut altar sobre el qual havia reposat la guingueta verda quaranta anys.

Però lluny de fer una mirada purament nostàlgica a un passat segurament mitificat, la seva retirada, que no tancament -feia temps que havia abaixat la persiana; no saber exactament des de quan em referma en la idea que idealitzem el passat i ens escandalitzem quan perdem una cosa que feia temps que ja no valoràvem-, és un símptoma dels nous temps i un fenomen que està afectant moltes ciutats de la perifèria barcelonina: el tancament de quioscos.

El de la cantonada d'Enric Prat amb Fabregada no va ser l'únic que l'Ajuntament va retirar al llarg dels últims dies del fatídic 2020. En concret, va retirar-ne vuit a tota la ciutat. A més del de la cantonada dels pisos de la Pegaso, el consistori va treure el de l'avinguda Josep Tarradellas amb Riera de la Creu; el de l'avinguda del Carrilet amb el carrer Santiago de Compostel·la -davant de la sortida del carrilet-; el del passeig de Bellvitge, entre Portugal i França; el del carrer Castelao amb Mestre Carbó; el de l'avinguda del Masnou cantonada amb el carrer de la Florida; el del carrer del Rei En Jaume amb la Riera del Canyet, i el de Riera Blanca amb Congost. Es tracta de la darrera tongada de quioscos que han desaparegut del dia a dia d'una ciutat que fa 10 anys comptava amb 75 i que, ara com ara, només en té 29.

Els nous hàbits de consum de la informació -fonamentalment a través de les xarxes- i la crisi que la premsa escrita arrossega des del 2008 -i de la qual no s'havia acabat de recuperar abans de l'etzibada que la pandèmia ha suposat per al sector, que pateix una sagnia de publicitat i lectors- tenen una repercussió implacable i silenciosa sobre els quiosquers, que han de reinventar-se si volen sobreviure al temporal. Fa dos anys LH Digital publicava un reportatge en el qual recollien el testimoni de diversos quiosquers de la ciutat que reconeixien que el paper "no és rendible", i que per tirar endavant venen joguines, publicacions especialitzades o articles de papereria. I és que gairebé ningú compra premsa.

Per la seva banda, l'Ajuntament va anunciar que havia aprovat de manera inicial la modificació del reglament de quioscos per permetre'ls exhibir publicitat a les cares exteriors de les guinguetes, una exigència dels quiosquers per no haver de renunciar a la concessió administrativa i abaixar la persiana. Caldrà

esperar per veure si la mesura ajuda a rescatar aquests punts verds que han donat personalitat a carrers i places de l'Hospitalet, o si bé es tracta només d'un flotador llançat a un naufrag en ple huracà.

Francisco Javier Rodríguez Baena
Periodista i historiador

Comparteix

Fes tuit

Envia'l

El CELH és una associació oberta a qualsevol ciutadà o ciutadana interessat en el coneixement, la recerca i el debat sobre L'Hospitalet. Necessitem el teu suport per continuar treballant pel passat, el present i el futur de la ciutat.

Fes-te soci/sòcia del CELH